

Bilag 2B – Tabsbegrænsning – juridisk gennemgang

Det følgende er generel information om kompensationsordningen for aflyste arrangementer, og en endelig afgørelse om bevilling af kompensation vil i alle tilfælde bero på de konkrete omstændigheder i den enkelte sag.

1. Hvad indebærer arrangørs tabsbegrænsningspligt?

Arrangøren kan alene ansøge om kompensation for omkostninger, som arrangøren aftaleretligt har været forpligtet til at afholde – og ikke har kunne afværge – jf. § 6, stk. 1, samt § 11, stk. 1, nr. 5, 7 og 8, i bekendtgørelse nr. 990 af 21. maj 2021 (fremover omtalt bekendtgørelsen).

Bevilling af kompensation efter bekendtgørelsen forudsætter således, at arrangøren har lidt et tab, som påviseligt er direkte relateret til aflysningen, udskydelsen eller den væsentlige ændring af et arrangement, og som arrangøren ikke har kunnet afværge. Arrangøren er i den sammenhæng forpligtet til at undersøge mulighederne for så vidt muligt at begrænse sit tab, inden der ansøges om kompensation efter bekendtgørelsen. Arrangøren vil i forlængelse heraf være afskåret fra at blive bevilliget kompensation for tab, som kunne have været undgået ved at foretage rimelige og sædvanlige bestræbelser på at begrænse tabet.

Dette indebærer konkret, at retten til kompensation ikke bortfalder i sin helhed, om end den kan bortfalde i det omfang, at arrangøren burde havde undgået tabet. Derfor forventes arrangøren at have handlet på samme måde, som andre erhvervsdrivende inden for samme område ville have gjort i tilfælde, hvor der ikke ville eksistere en kompensationsordning. Hvis arrangøren ikke har iagttaget sin tabsbegrænsningspligt i tilstrækkeligt omfang, kan kompensationen i så fald skønsmæssigt reduceres, jf. bekendtgørelsens § 15, stk. 2.

Tabsbegrænsningspligten omfatter begge parter i et aftaleforhold, og arrangøren er derfor berettiget til at have en rimelig forventning om, at dennes medkontrahenter, heriblandt leverandører af tjenesteydelser og/eller varer, foretager sig reelle og dokumenterbare bestræbelser på at begrænse deres tab over for arrangøren, fx igennem dækningsalg- eller udleje af materiel til anden side, som ellers skulle have været leveret til arrangementet.

Spørgsmålet om, hvorvidt arrangøren har tabsbegrænset i et tilstrækkeligt omfang, vil bero på de konkrete omstændigheder i den enkelte sag. Vurderingen tager bl.a. udgangspunkt i forholdene på tidspunktet for tabsbegrænsningspligtens indtræden, hvilket er det tidspunkt, hvor arrangøren

og dennes medkontrahenter med rimelighed ikke længere kunne forvente, at afviklingen af arrangementet ville blive en realitet.

2. Hvordan kan tabet begrænses?

2.1. Tabsbegrænsningspligten efterleves ved arrangørens reelle og dokumenterede bestræbelser på at afværge tabet. Det kan i første omgang dreje sig om helt at afværge tabet, fx ved at:

- Ombooke arrangementet til afvikling på et senere tidspunkt.
- Anvende en af parterne aftalt afbestillingsret rettidigt, så tabet afværges i overensstemmelse med det aftalte afbestillingsvilkår på 100 pct.
- Afsøge mulighederne for at påberåbe sig force majeure – enten i medfør af parternes skriftlige aftale eller den ulovskrevne grundsætning herom.
- Tilsidesætte eller ændre en aftale helt under henvisning til aftalelovens § 36 og læren om bristede forudsætninger.
- Genanvende ydelserne, fx sceneproduktion og kostumer, til et senere tidspunkt, medmindre ydelsernes beskaffenhed udelukker dette.

2.2. Hvis tabet ikke kan afværges i sin helhed, forventes det, at arrangøren i anden omgang afsøger muligheden for at reducere tabet i videst muligt omfang. Det kan dreje sig om at reducere tabet, fx ved at:

- Ændre eller tilsidesætte en aftale delvist under henvisning til aftalelovens § 36 og læren om bristede forudsætninger.
- Anvende en af parterne aftalt afbestillingsret rettidigt, så tabet reduceres i overensstemmelse med det aftalte afbestillingsvilkår i relevant omfang.
- Indlede og føre reelle forhandlinger om reduktion af den samlede kontraktsum eller de enkelte omkostningsposter.

3. Ophævelse af aftalen grundet force majeure

For en arrangør, der alene eller i det væsentligste skal betale for tjenesteydelser eller varer, gælder det som altovervejende udgangspunkt, at force majeure ikke kan fritage arrangøren for sin betalingsforpligtelse over for leverandører af tjenesteydelser og varer. Dette udgangspunkt kan imidlertid fraviges i nogle bestemte tilfælde med den virkning, at arrangøren ansvarsfrit kan ophæve kontrakten som følge af en force majeure-begivenheds indtræden.

Hvis arrangøren skal kunne påberåbe sig force majeure over for sine leverandører, forudsætter det, at de har fastlagt det i deres aftale, eller at det konkret kan dokumenteres, at arrangøren –

udover betaling af kontraktsummen – har skulle levere en eller flere tillægsydelse i forhold til det, som leverandøren modtog betaling for at levere i forbindelse med afviklingen af arrangørens arrangement.

Disse tillægsydelser skal have været væsentlige i forhold til den ydelse, som leverandøren har skulle levere til arrangøren i anledning af det konkrete aftaleforhold. En væsentlig tillægsydelse kan fx bestå i, at arrangøren skulle have sørget for scene, teknisk udstyr i form af lys og lyd eller andre tillægsydelser af tilsvarende betydning for en kunstners (læs: indholdsleverandør) levering af sin ydelse. Endelig skal det have været umuligt for arrangøren at levere disse væsentlige tillægsydelser pga. force majeure-begivenhedens indtræden.

Ved force majeure forstås en udefrakommende ekstraordinær begivenhed, der ligger uden for parternes kontrol og som umuliggør opfyldelse af deres aftale. Spørgsmålet om umulighed hos arrangøren vil være særligt relevant at overveje i forhold til myndighedernes restriktioner – navnlig forsamlingsforbuddet – der er indført med henblik på at inddæmme og forebygge spredning af coronavirus/covid-19.

Bevisbyrden for at der foreligger force majeure i en given situation ligger hos den af parterne, der vil påberåbe sig det som grundlag for ikke at opfylde sin del af aftalen. Hvis den ene part mener, at der i det konkrete tilfælde foreligger en force majeure-begivenhed, mens modparten afviser dette, kan det i sidste ende være op til domstolene at afgøre dette i forbindelse med en retssag. Bevilling af kompensation forudsætter i den sammenhæng ikke, at eventuelle retstvister mellem parterne skal prøves ved domstolene.

I forhold til ansøgningsfristen, der ligger den 31. oktober 2021 (gældende i forhold til arrangementer fra og med den 1. maj 2021 til og med den 30. juni 2021), og en eventuel retssag mellem arrangøren og dennes medkontrahenter, vil der i praksis ikke være en konflikt. Ansøgningen kan således indsendes inden for fristerne med opgørelse af det forventede tab – og såfremt retssagens udfald resulterer i et større tab end forventet – vil det være muligt for Erhvervsstyrelsen at genåbne sagen.

Arrangører, som først efter den 31. oktober 2021 har vished om deres samlede tab, vil altså ikke på grund af en eventuel retssag være afskåret fra blive tildelt kompensation.

4. Påberåbelse af force majeure-klausul i henhold til kontrakt eller i medfør af den ulovskrevne grundsætning om force majeure

I det omfang at arrangøren og dennes medkontrahenter i deres aftale har taget stilling til, hvilke begivenheder, der kan udgøre en force majeure-begivenhed, vil det bero på aftalens ordlyd, om udbruddet af coronavirus/covid-19 og de dertilhørende restriktioner fra myndighedernes side kan karakteriseres som en force majeure-begivenhed.

Fremgår det eksplicit af parternes aftale, at arrangøren ikke har mulighed for at påberåbe sig force majeure i anledning af en sådan begivenheds indtræden, vil Erhvervsstyrelsen lægge til grund, at arrangøren ikke har kunne afværge tabet under henvisning til force majeure.

Hvis påberåbelse af force majeure derimod ikke er udelukket i medfør af parternes eksplicitte aftale, vil Erhvervsstyrelsen lægge vægt på, om arrangøren har afsøgt muligheden for at nedbringe sit tab ved at påberåbe sig force majeure over for sine medkontrahenter i medfør af deres aftale eller den ulovskrevne grundsætning herom.

5. Afbestilling af tjenesteydelser eller varer i henhold til kontrakt

Hvis arrangøren – ifølge parternes aftale – har ret til at afbestille ydelserne mod reduceret eller ingen betaling af kontraktsummen, vil Erhvervsstyrelsen lægge vægt på, om arrangøren har udnyttet denne mulighed. Arrangøren forventes således at have udnyttet en på forhånd aftalt ret til afbestilling af ydelserne over for sine medkontrahenter, og dette skal være sket rettidigt.

I det omfang at arrangøren har undladt at udnytte sin ret til afbestilling rettidigt, vil det som udgangspunkt føre til et afslag på kompensation eller reduktion heraf. For så vidt angår sidstnævnte, vil en eventuel reduktion svare til de omkostninger, som arrangøren kunne have undgået ved rettidig udnyttelse af sin afbestillingsret.

6. Forhandling om reduceret kontraktsum

I tilfælde, hvor arrangøren ikke har kunne afværge tabet helt eller delvist, heriblandt under henvisning til en af parterne aftalt afbestillingsret eller læren om bristede forudsætninger og aftalelovens § 36, forventes det at arrangøren har indledt og ført reelle samt dokumenterbare forhandlinger om reduktion af kontraktsummen. Her vil Erhvervsstyrelsen lægge vægt på, om arrangøren har taget de skridt, der må forventes som sædvanlige og rimelige i forhold til at afværge tabet ved en konkret aftale.

Arrangøren forventes, som tidligere anført, at have handlet på samme måde som andre erhvervsdrivende inden for samme område ville have gjort i tilfælde, hvor der ikke ville eksistere en kompensationsordning for aflyste arrangementer. Erhvervsstyrelsen stiller derfor store krav til grundlaget for arrangørens beslutning om helt at undlade, at indlede og føre reelle forhandlinger om reduktion af kontraktsummen. Dette kan fx være relevant i tilfælde, hvor det klart og tydeligt følger af parternes aftale, at arrangøren fortsat skal betale sine medkontrahenter på trods af en force majeure-begivenheds indtræden.

Erhvervsstyrelsen bemærker i den sammenhæng, at egentlige skinforhandlinger efter omstændighederne vil kunne give anledning til politianmeldelse for overtrædelse af bekendtgørelsens § 19, stk. 1, mens meget sporadiske forhandlinger vil tale imod, at der er tabsbegrænset i et rimeligt og sædvanligt omfang.

Har arrangøren derimod gennemført reelle forhandlinger om omkostningsposterne, vil det bero på en konkret vurdering af, hvorvidt resultatet af disse forhandlinger kan betragtes som sædvanlige samt forventelige og dermed kompensationsberettiget. Vurderingen af dette resultat vil i alle tilfælde bero på indholdet af de konkrete omstændigheder i den enkelte sag, og det kan anføres, at Erhvervsstyrelsen bl.a. tillægger det vægt, om arrangøren har:

- indledt forhandlingerne umiddelbart efter det tidspunkt, hvor det blev klart for arrangøren, at afvikling af arrangementet ikke ville blive en realitet.
- søgt rådgivning hos sagkyndige, fx advokatbistand, om sin retsstilling og forhandlingsposition, og at denne har dannet grundlag for forhandlingerne.
- foretaget sig reelle bestræbelser på at indlede og føre en forhandling om omkostningsposterne og dermed ikke har undladt søge en reduktion under henvisning til **a)** at medkontrahentens honorar er omfattet af kompensationsordningen for aflyste arrangementer, **b)** og/eller udelukkende for at bevare et godt samarbejde til medkontrahenten.
- inddraget andre relevante forhold i forhandlingerne med medkontrahenten, fx mulighed for at udskyde levering af de aftalte ydelser til et senere tidspunkt, hvor arrangementet med rimelighed kan forventes afviklet.
- indledt forhandlinger om de enkelte tabsposter med den virkning, at alle variable omkostninger i sædvanligt omfang er udgået fra betalingen til medkontrahenten, fx omkostninger til: **a)** køb af materialer, **b)** leje af udstyr, **c)** transport tur/retur, heriblandt broafgift og brændstof, **d)** opsætning/nedtagning af materiel samt teknisk udstyr, der som følge af aflysningen af arrangementet alligevel ikke skal afholdes, **e)** klargøring/rengøring af materiel.
- inddraget i forhandlingerne arrangørens mulighed for at opnå indtægter som følge af, at medkontrahenten ikke skulle levere ydelsen i det oprindeligt tiltænkte omfang, fx medkontrahentens: **a)** dækningsleje eller salg til tredje part, **b)** kompensation fra staten eller **c)** forsikring.

Opregningen af eksempler er ikke udtømmende, og der skal i alle tilfælde foretages en konkret vurdering i det enkelte tilfælde.

7. Særligt vedrørende forlig

Bevilling af kompensation efter bekendtgørelsen indebærer – som tidligere nævnt under punkt 1 – at arrangøren alene kan ansøge om kompensation for omkostninger, som denne aftaleretligt har været forpligtet til at afholde – og ikke har kunne afværge.

Et forlig vurderes i nogle tilfælde at være udtryk for parternes konkrete bestræbelser på at afværge tabet mest muligt, dvs. en retmæssig iagttagelse af parternes tabsbegrænsningspligt. Arrangørens indgåelse af et forlig er således ikke i sig selv hindrende for at opnå kompensation.

I andre tilfælde kan et forlig formodes at være et udtryk for parternes spekulation i kompensationsordningen. Erhvervsstyrelsen vil i den sammenhæng anse det for uhensigtsmæssigt, hvis arrangøren og dennes medkontrahenter har indgået et forlig, hvori det fremgår, at *betaling af sidstnævntes krav er betinget af muligheden for kompensation*, og at retten til betaling således *bortfalder* i tilfælde af et afslag på ansøgningen om kompensation.

Arrangøren forventes – som tidligere nævnt under punkt 6 – at have indledt og ført en *reel* forhandling om reduktion af kontraktsummen, hvorefter der kan ansøges om kompensation på baggrund af det endelige forhandlingsresultat mellem parterne.

Det afgørende ved vurderingen er derfor, hvornår et sådan forbehold om kompensation i en forligsaftale er et udtryk for, at der reelt ikke består en aftaleretlig forpligtelse, idet der er taget *forbehold for betalingsforpligtelsen*, eller hvornår forbeholdet er et udtryk for et rimeligt og nødvendigt aftaleretligt forbehold, der har til formål at sikre aftaleparterne bedst muligt i en eventuel efterfølgende civilretlig tvist om den udestående betaling.

Dette er i alle tilfælde en konkret vurdering, og det er derfor ikke muligt for Erhvervsstyrelsen at opsætte nogle udtømmende retningslinjer eller eksempler herfor. Erhvervsstyrelsen kan imidlertid helt generelt oplyse, at der ved vurderingen af, hvornår et forlig med et forbehold for udbetaling af kompensation fra Erhvervsstyrelsen i realiteten må være et udtryk for spekulation i ordningen, og hvor der således ikke består en aftaleretlig forpligtelse, bl.a. kan indgå følgende momenter:

- Om forliget er indgået på baggrund af reelle og dokumenterbare forhandlinger, hvor der er opnået et resultat som – efter det oplyste i sagen og kommercielle overvejelser i øvrigt – fremstår rimeligt ud fra en afvejning af begge parter konkurrerende interesser i det enkelte tilfælde.

- Om det konkrete forbehold i forligsaftalen medfører, at det er *selve betalingskravet*, der bortfalder som følge af manglende kompensation, eller om det i stedet er *forligsaftalen*, der bortfalder. I de tilfælde, hvor det er betalingskravet, som bortfalder, vil betingelsen for kompensation, som udgangspunkt, ikke længere være opfyldt, idet parterne ikke længere vil være aftaleretligt forpligtede.

Momenterne ovenfor udgør ikke en udtømmende opregning.

Hvis arrangøren og dennes medkontrahenter i større eller mindre omfang har undladt at indlede reelle forligsforhandlinger under henvisning til, at den omstridte kontraktsum kan søges dækket af kompensationsordningen for aflyste arrangementer, vil Erhvervsstyrelsen som altovervejende hovedregel lægge til grund, at arrangøren ikke har iagttaget sin tabsbegrænsningspligt i et tilstrækkeligt omfang. Tilsvarende vil gøre sig gældende, hvis der er indikationer for, at parterne i et forlig har betinget betalingsforpligtelsen af kompensationsordningen. I sådanne tilfælde vil det også blive anset for tvivlsomt, at der består en egentlig aftaleretlig forpligtelse for arrangøren til at afholde den pågældende omkostning.

Begge forhold kan indebære, at de grundlæggende forudsætninger for bevilling af kompensation efter bekendtgørelsen ikke er til stede.

I sådanne tilfælde vil Erhvervsstyrelsen – ud fra en konkret vurdering – derfor kunne hjemvise sagen til fornyet behandling hos parterne, hvorefter arrangøren på ny forventes at udfolde reelle og dokumenterbare bestræbelser på at begrænse sit tab i videst muligt omfang.

8. Kompensationstrappe

Bestemmelsen i bekendtgørelsens § 7 sonder mellem ydelser eller produkter, som er leveret helt eller delvist, jf. stk. 1, og ydelser eller produkter, som ikke er leveret i sin oprindelige form, jf. stk. 2. En arrangørs udgifter til opfyldelse af en bindende aftale, hvor ydelsen eller produktet er helt eller delvist leveret, jf. stk. 1, kompenseres op til 100 pct. for den del af ydelsen eller produktet, der er leveret.

Er en arrangør eksempelvis aftaleretligt forpligtet til at betale 100.000 kr. til en leverandør for en ydelse, men leverandøren har kun leveret halvdelen af denne ydelse, er arrangøren berettiget til kompensation for 100 pct. af betalingen for halvdelen af ydelsen (svarende til den leverede del),

dvs. 50.000 kr.¹ Havde Leverandøren i dette eksempel leveret *hele ydelsen* i sin oprindelige form, ville arrangøren være berettiget til det fulde beløb på 100.000 kr. i kompensation. I begge tilfælde forudsætter kompensationen, at udgiften i øvrigt ikke kunne tabsbegrænses.

For de tilfælde, hvor ydelsen eller produktet *ikke leveres i sin oprindelige form*, jf. stk. 2, kompenseres arrangøren i stedet efter en såkaldt *kompensationstrappe* med følgende trin:

- 1) Op til 90 pct., hvis den samlede kontraktsum har været fra 0 kr. – 50.000 kr.
- 2) Op til 85 pct., hvis den samlede kontraktsum har været fra 50.001 kr. – 100.000 kr.
- 3) Op til 75 pct., hvis den samlede kontraktsum har været fra 100.001 kr. – 200.000 kr.
- 4) Op til 65 pct., hvis den samlede kontraktsum har været fra 200.001 kr. – 600.000 kr.
- 5) Op til 50 pct., hvis den samlede kontraktsum overstiger 600.000 kr.

Kompensationstrappen er *ikke et udtryk for en garanti* for kompensation inden for trappens procentvise niveauer, men derimod et udtryk for et *kompensationsloft*. Det betyder i praksis, at det procentvise loft – som er oplistet i bekendtgørelsens § 7, stk. 2, nr. 1-5 – er udtryk for den *maksimale* kompensation, der vil kunne opnås. Størrelsen af loftet vil afhænge af kontraktsummen i den enkelte aftale mellem arrangør og leverandør.

Kompensationstrappens loft skal dog i alle tilfælde også sammenholdes med, hvor meget aftaleparterne *reelt* havde mulighed for at begrænse deres tab. Det betyder, at hvis en arrangør eksempelvis har indgået en bindende aftale med en leverandør om at betale 100.000 kr. for en given ydelse som led i et arrangement, der *ikke* leveres i sin oprindelige form pga. coronavirus/covid-19 restriktioner, vil arrangøren i henhold til kompensationstrappen maksimalt kunne forvente at få op til 85 pct. i kompensation, dvs. 85.000 kr., forudsat det ikke er muligt for aftaleparterne at begrænse forpligtelsen yderligere.

Såfremt det vurderes, at aftaleparterne reelt ville kunne (og burde) have afværget tabet yderligere, fx ned til 50.000 kr., vil arrangøren her få 50.000 kr. i kompensation, selvom loftet på dette niveau efter kompensationstrappen er på op til 85.000 kr.

Det er således fortsat afgørende for den beløbsmæssige størrelse af kompensationen, hvorvidt aftaleparterne har iagttaget deres tabsbegrænsningspligt tilstrækkeligt.

---

¹ Dertil kan leverandøren – efter en konkret vurdering – være berettiget til yderligere 35.000 kr. i henhold til kompensationstrappen, jf. §7, stk. 2, i bekendtgørelsen. Herved kompenseres leverandøren op til 85.000 kr. af den samlede kontraktsum.

Kompensationstrappens enkelte niveauer er baseret på Erhvervsstyrelsens erfaringer med, i hvilket omfang arrangørerne i 2020 er lykkedes med at tabsbegrænse. Her har erfaringerne vist, at desto større kontraktsum for de enkelte aftaleparter desto større mulighed var der for en reel tabsbegrænsning. Kompensationstrappens niveauer skal således forstås i sammenhæng med erfaringen om, at kontrakter med større beløb generelt har vist sig at kunne tabsbegrænses mere end kontrakter med mindre kontraktsummer.

9. Økonomisk ansvarlighed

Det følger af bekendtgørelsens § 8, stk. 1, at retten til kompensation er betinget af, at arrangøren har handlet økonomisk ansvarligt ved indgåelse af aftaler i forbindelse med planlægning af arrangementet.

Princippet om økonomisk ansvarlighed skal ses i sammenhæng med at coronavirus/covid-19 i 2021 stadig medfører usikkerhed for så vidt angår mulighederne for gennemførelse af større arrangementer, og at coronavirus/covid-19 situationen således ikke længere er en ukendt risiko mellem parterne ved indgåelse af aftaler herom. Det forventes derfor, at parterne ved aftaleindgåelsen har handlet i lyset af dette.

For aftaler indgået *efter den 15. marts 2021* indebærer kravet om økonomisk ansvarlighed, at arrangøren har i handlet i overensstemmelse med bekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 1-3, dvs. at arrangøren:

- ved aftaleindgåelsen dokumenterbart har taget stilling til, hvilke forpligtelser arrangøren ville have ved aflysning, udskydelse eller væsentlige ændringer af arrangementet, jf. nr. 1.
- ved indgåelse af aftaler med en samlet kontraktsum på over 50.000 kr. har indhentet flere tilbud, hvis dette var muligt og relevant i forhold til ydelsens eller produktets beskaffenhed, jf. nr. 2, og
- har indgået aftalen på sædvanlige vilkår, medmindre der er gode grunde til at afvige derfra, jf. nr. 3.

Det bemærkes, at begrebet økonomisk ansvarlighed indholdsmæssigt ikke udelukkende er afgrænset til de opregnende eksempler i bekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 1-3, og at spørgsmålet herom i alle tilfælde vil bero på en konkret vurdering af den enkelte sag og dets faktiske omstændigheder.

10. Variable omkostninger

Arrangøren skal – i kraft af sin tabsbegrænsningspligt – sikre, at sine medkontrahenter ikke betales for udgifter, som kunne have været undgået eller begrænset, når arrangementet aflyses eller udskydes til afvikling på et senere tidspunkt.

For så vidt angår variable omkostninger, forventes arrangøren at have reduceret omkostninger, som kunne have været undgået eller begrænset, når arrangementet aflyses eller udskydes til afvikling på et senere tidspunkt. Dette kan fx omfatte:

- Udgifter til kostumer og lignende.
- Omkostninger til scene- og lydudstyr, som arrangørens medkontrahent selv medbringer i forbindelse afviklingen af arrangementet.
- Udgifter til hotelophold samt mad- og drikkevarer, hvis der er adgang til afbestilling.
- Omkostninger til arbejdsleje, fx sikkerhedsfolk, teknisk personale, IT-support og andre former i øvrigt.

Opregningen af eksempler er ikke udtømmende, og der skal i alle tilfælde foretages en konkret vurdering i det enkelte tilfælde.

11. Særligt vedrørende indtægter

Efter bekendtgørelsen er det en forudsætning, at arrangøren ikke tilbagebetaler eller frasiger sig indtægter, herunder statslige- og kommunale tilskud, som arrangøren aftaleretligt ikke var forpligtet til at tilbagebetale eller frasige sig. Hvis der afgives urigtige eller vildledende oplysninger herom i forbindelse med ansøgningen om kompensation, kan det efter bekendtgørelsens § 19, stk. 1, medføre et strafansvar. Tilsvarende gælder i tilfælde, hvor sådanne oplysninger forties under ansøgningsprocessen.

Hvis arrangøren vælger at tilbagebetale eller frasige sig disse indtægter, skal indtægten angives som en indtægt i tabsopgørelsen, mens tilbagebetalingen af indtægten ikke må angives som en omkostning.